

Ἦπ. 2) Γαίλα 2, ὁ ἰδ., Ἦπ.: Μαῦρος σὰν γκαίλι. Ἦ λ. καὶ ὡς ὄν. βοὸς μέλανος Ἦπ. 3) Ὄνος Θεσσ. (Ζαγόρ.)

γαιλίτσι τό, ἀμάρι. γαλίτσι Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαίλα ἢ γαίλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσι.

Γαίλα 1, ὁ ἰδ.

γαίσιμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) γάισιμαν Πόντ. (Κερασ.) γάισιμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαίζω.

Φωνή, κραυγή.

γαϊτανάκι τό, κοιν. γαϊτανάχ' βόρ. ἰδιώμ. γαϊτανάτσι Μεγίστ. κ. ἄ. γατανάκι Κάρπ. κ. ἄ. δαχτανάκι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) βατανάκι Ρόδ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαϊτάνι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὸ ἢ λεπτὸ γαϊτάνι κοιν.: Ἄσμ.

Μήδε κι ἀπ' τὰ ροῦχα σου τὰ καθημερινά σου τὸ γατανάκι θέλω γὼ πὺ ζώνεσαι 'ς τὴ μέση

Κάρπ.

Βατανάκιν μου πλεμένο, | 'ς τὴν ἀνέμη τυλιμένο

Ρόδ. Συνών. γαϊτανίτσα. 2) Χορὸς μετῃμφισμένων κατὰ τὰς Ἀπόκρεω, καθ' ὃν οὔτοι κρατοῦντες ἰσαριθμούς πολυχρώμους ταινίας ἐξηρησμένας ἐκ τῆς κορυφῆς καθέτου κοντοῦ καὶ χορεύοντες περὶ αὐτὸν περιπλέκουν τεχνικῶς αὐτάς ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἔπειτα δι' ἀντιστροφῶν κινήσεων ξεπλέκουν αὐτάς κοιν. Συνών. γαϊτάνι 4.

γαϊτανάρι τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Ὁ ἰχθύς γαϊτάνης Β 1, ὁ ἰδ.

γαϊτανᾶς ὁ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ πλέκων καὶ πωλῶν γαϊτάνια σύννηθ. 2) Ὁ κοσμῶν τὰς παρυφὰς ἢ ἄλλα μέρη τῶν ἐνδυμάτων με γαϊτάνια πολλαχ. Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀττικ. 3) Εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν σκωπτικῶς ὁ δεκανεὺς (ὡς ἔχων ταινιώδη σήματα) σύννηθ. 4) Ἰχθύς τις Σκιάθ. Πβ. γαϊτάνης Β 1.

γαϊτανᾶτος ἐπίθ. ἀμάρι. γαϊτανᾶτους Θράκ. δαχτανᾶτος Σίκιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

1) Ὁ ὢν ὁμοίος πρὸς γαϊτάνι, δηλ. κανονικὸς καὶ λεπτὸς Θράκ.: Φρύδ' γαϊτανᾶτον. Συνών. γαϊτανένιος 2.

2) Ὁ ἔχων ποικιλόχρους γραμμάς τοῦ τριχώματος, ἐπὶ ζῶον Σίκιν.

γαϊτανεᾶς ἐπίθ. ἀμάρι. γατανεᾶς Κύπρ. Θηλ. γατανε Κύπρ. βατανε Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εᾶς.

1) Ὁ ἔχων χρῶμα λευκὸν με μαύρην γραμμὴν κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἐπὶ ζῶων. Πβ. *γαϊτανέντιν. 2) Θηλ., ἡ ἔχουσα τρίχας λεπτὰς ὡς ἡ μέταξα, ἐπὶ ζῶων.

γαϊτανένιος ἐπίθ. Θράκ.—Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,230. γαϊτανένιους Ἦπ. (Ζαγόρ.) γατανένος Κάρπ. γαϊτανένιος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

1) Ὁ πεποιημένος, ὁ καμωμένος ἀπὸ γαϊτάνι Ἦπ. (Ζαγόρ.)—Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν.: Γαϊτανένια μακρουλλὰ κουμπὰ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ. ὁ λεπτὸς τοὺς τρόπους, εὐγενὴς Πελοπν. (Μάν.) 2) Γαϊτανᾶτος 1, ὁ ἰδ., Θράκ. Κάρπ.: Φρύδια γαϊτανένια Θράκ.

*γαϊτανέντιν ἐπίθ. οὐδ. γατανέντιν Κύπρ.

Οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *γαϊτανέντιος παρὰ τὸ γαϊτάνι: Διὰ τὸν τύπ. πβ. Ἀνθ'Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37(1925) 167 κέξ.

Ἐπὶ ἐριφίου, τὸ ἔχον χρῶμα λευκὸν καὶ μαύρην γραμμὴν διήκουσαν κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Πβ. γαϊτανεᾶς.

*γαϊτανετοῦ ἐπίθ. Θηλ. γατανετοῦ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαϊτανέντιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦ.

Ἡ ἔχουσα μικρὸν μέρος τοῦ σώματος κόκκινον, τὸ δὲ λοιπὸν λευκόν, ἐπὶ αἰγός.

γαϊτάνης ἐπίθ. Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Μεσσ.) γαϊτάν'ς Ἦπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γαϊτάνης Μακεδ. γαϊτάνης Πόντ. (Χαλδ.) Θηλ. γαϊτάνη Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. γατάνη Κύπρ. γαϊτάνον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης. Τὸ θηλ. γαϊτάνον ἐκ τοῦ ἀμαρ. τύπ. γαϊτάνω.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων χρωματιστὰς γραμμάς εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, ἐπὶ ζῶων Ἦπ. (Ζαγόρ.) Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.): Γίδα γαϊτάνον Αἰτωλ. β) Οὐσ., ὄνομα βοὸς Εὐβ. (Στρόπον.) Ἦπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βελβ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Πόντ. (Χαλδ.): Παροιμ. Παῖζ'ν τὰ δαμάλλα, παῖζ' κι οὐ γαϊτάν'ς (ἐπὶ τοῦ ἀνοίχτῃ ἀνάρμοστα πρᾶττοντος) Ζαγόρ. Ἦ λ. καὶ ὡς ἐπών. Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ὁ ἔχων φρύδια γαϊτανᾶτα, ὡς τὸ γαϊτάνι, ἐπὶ βοὸς Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Β) Οὐσ. 1) Ὁ ἰχθύς ἰουλὶς Πελοπν. (Λακων.) Συνών. γαϊτανάρι, γαϊτανιὰ 1, γάιτανος, γαϊτανούρι, γαϊτανοῦρος. 2) Εἶδος συκῆς Σῦρ. Συνών. γαϊτανοσυκιά.

γαϊτάνι τό, κοιν. γαϊτάν' βόρ. ἰδιώμ. γαϊτάνιν Πόντ. (Κερασ.) γαϊτάν' Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) γαϊτάνιν Λυκ. (Διβύσσ.) γατάνι Κῶς Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Τηλ. κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ. γατάν' Θράκ. (Μάδυτ.) Σκῦρ. κ. ἄ. γαχτάνι Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρο.) γκαϊτάνι Λευκ. καϊτ-τάνιν Κύπρ. (Λεμεσ.) ἄτάνιν Τηλ. ἄτάνι Κάρπ. βατάνιν Νίσυρ. Ρόδ. βατάνι Νίσυρ. Ρόδ. Χίος δαχτάνι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Βιζ. Μήδ. Σαμακόβ. Σηλυβρ.) κ. ἄ. δαχτάν' Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. οὐσ. γαϊτάνιν, παρ' ὃ καὶ γαϊτάνι. Πβ. Λύβιστρο. καὶ Ροδάμν. Ε 1489 (ἔκδ. J Lambert) «ἔγραψα, φίλε, τὴν γραφὴν καὶ δένω τὴν γαϊτάνιν | καὶ πάλιν εἰς τὸν ἡλιακὸν τὸ ἐδόξευσα τῆς κόρης». Ἦ λ. ἐκ τοῦ Λατιν. *Gaitanus*. Πβ. Μαρκέλλ. Ἑμπειρ. De medicam. 8 «Gaitano lino» καὶ Γαλην. Θεραπευτ. μεθόδ. 13 (τόμ. 4,184) «γινέσθωσαν δὲ οἱ τοιοῦτοι τῶν βρόχων ἐξ ὕλης δυσσήπτου, τοιαύτη δ' ἐστὶν ἐν Ρώμῃ ἢ τῶν Γαετανῶν ὀνομαζομένων ἐκ μὲν τῆς τῶν Κελτῶν χώρας κομιζομένων, πιπρασκομένων δὲ μάλιστα κατὰ τὴν ἱερὰν ὁδόν».

Α) Οὐσ. 1) Λεπτὸν σχοινοειδὲς πλέγμα ἀπὸ νή-

